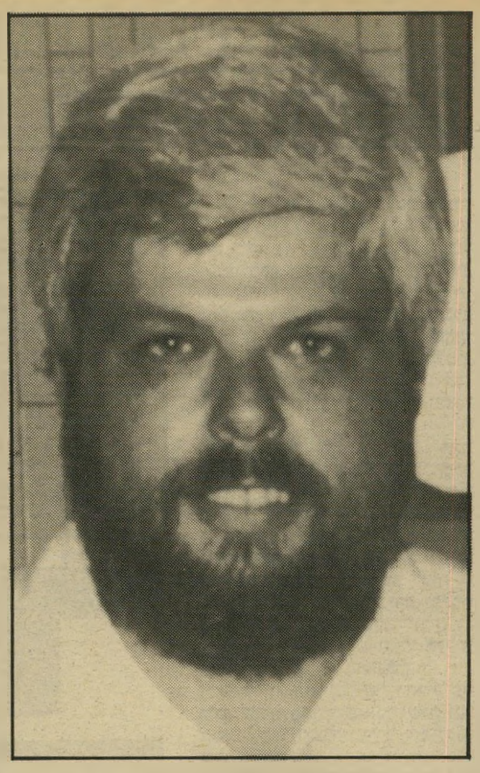

חיים וייצמן:
„עם שם כזה — פוגשים אנשים מעניינים!"

נדמה כי אין מוסד מושמץ, מחורף ומגודף יותר מהכנסת, ואין אנשים הסופגים ביקורת, לפעמים גם גסה ומעליבה, יותר מאשר חברי־הכנסת. אבל ראה זה פלא: בכל ארבע שנים, בפרוס עונת־הבחירות, מנסים יותר ויותר אנשים להצטרף למוסד המושמץ בתור חברים, והם מוכנים לעשות דברים רבים כדי להצליח ולהיכלל בין ה־120, ובכלל זה שימוש בגימיקים.

עם אחד מהם, שהגימיק שלו הוא שמו, נפגשתי בימים אלה.

● חיים מהשם שלך, מה יש לך להציע לכנסת, ודרכה לנו, הבוחרים?

נכון שהשם שלי הוא גימיק, אבל נדמה לי שיש לי, מלבדו, מה לתרום לכנסת.

● מה, למשל?

הייתי רוצה לעשות בשני תחומים עיקריים: סידרי שילטון ומינהל.

● זה לא קצת כוללני?

אני אהיה יותר ספציפי. במיפלגת־העבודה — המיפלגה שלי — כבר יותר מ־20 שנה כותבים במצע שצריך לשנות את שיטת־הבחירות. מי שרחף בעניין זה היה גד יעקובי, אבל הוא הלך להיות שר. אחריו הגיע שימחה דיניץ, אבל הוא הלך לסוכנות. אני הייתי רוצה מאוד לדחוף בעניין זה.

● ומה עוד?

יש הרבה עבודה. אנחנו נחים על זרי־דפנה שנבלו כבר מזמן. אנחנו אוהבים לחשוב שאנחנו מרינה מתקדמת מבחינת המחקר

מיפלגות

והפיתוח, וזה כבר מזמן לא נכון. אנחנו עומדים במקום כששאר העולם מתקדם בצעדי־ענק, וצריך לעשות משהו.

● למה אתה מאמין שתצליח לעשות מה שאחרים לא הצליחו?

מי שלא מאמין, מה נשאר לו?

● אפטיות, למשל.

אנחנו לא יכולים להרשות לעצמנו אפטיות.

● הבה נעזוב את התוכניות לרגע, ותספר לי איך זה להיות בעל השם חיים וייצמן?

די מצחיק, בעצם. בכל פעם כשאני ניגש למישהו שאינו מכיר אותי ואומר „שלום, שמי חיים וייצמן," עונים לי „שלום, שמי תאודור הרצל," או דויד בן־גוריון, או אישים אחרים. האחרון טען שהוא ג'וזף סיסקו. את רואה, פוגשים אנשים מעניינים.

● אתה קרוב של הנשיא הראשון?

לא, אבל עזר וייצמן בכל זאת קורא לי „הדוד".

(דניאלה שמי)

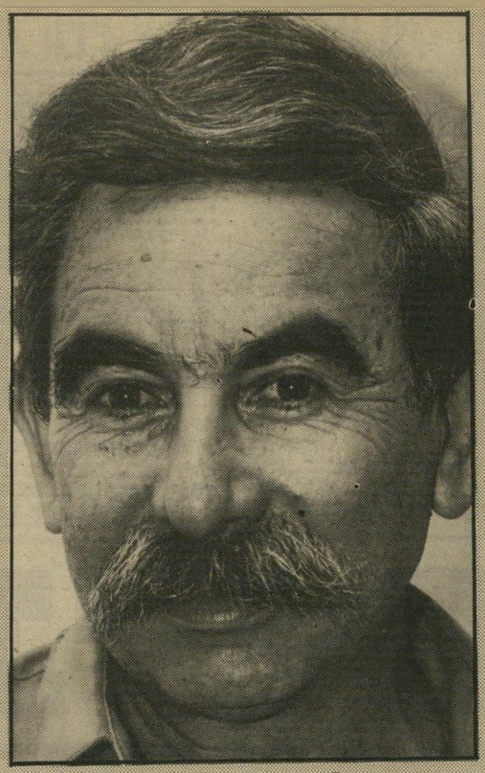

ישראל („פוצ'ו") ויסלר:
„רציתי להיות כמו מנדלי מוכר־ספרים!"

שוב השבוע הזה, שהמו"לים קוראים לו „שבוע־הספר" והסופרים קוראים לו „שבוע המו"לים". ושוב בחדאי יחזרו הטענות שרק המו"לים מרוויחים והסופרים מקופחים.

ריעיון מקורי (לעת עתה) עלה בדעתו של סופר־הילדים ישראל („פוצ'ו") ויסלר. הוא קנה מהוצאת „מסדה" את כל ספריו, וגם את הגלופות של ספריו, „שמסדה' כבר אינה מדפיסה".

פוצ'ו הדפיס את הספרים על חשבונו שלו, ובשבוע הספר הוא ימכור את התוצרת שלו בעצמו. שאלתי אותו: לא תתביש?

בטח. ניסיתי לגייס עוד סופרי־ילדים, שיעשו כמוני, כדי שנעבור את מחסום־הבושה ביחד, אבל המו"לים שלהם לא ראו

ספרים

בעין יפה את הסידור הזה, ולכן נשארתי לבד ונאלצתי לבקש מהבן שלי שיעזור. הוא ימכור את הספרים ואני אעמוד בצד קצת מבוייש.

● מדוע, בעצם, „מסדה" המכירה לריעיון שלך?

למסדה יש ספרים חדשים בכל שנה, והיא החליטה שלא להדפיס שוב ספרים ישנים כמו א'ה ה'ו'ן'ח שלי, ספר שנמכר כבר במשך חרבה שנים. הצעתי להם בסף תמורת הגלופות, וגם שילמתי עבור ספרים אחרים שלי שקניתי מהם. כך שהם לא הפסידו. מי שיכול להפסיד זה אני, אם לא אמכור.

● ואם תמכור, תרוויח יותר מאשר אילו היית מוכר באמצעות המו"ל?

אותו הדבר, או קצת יותר. אבל ארץ, בפעם הראשונה בחיים, כמה ספרים בריוק מכרתי בשבוע־הספר.

● בכל זאת לקחת סיכון. הרי כבר שילמת למו"ל, מבלי לדעת כמה תצליח למכור, אם בכלל.

נכון, לקחתי סיכון, אבל נורא רציתי להיות כמו מנדלי מוכר־ספרים. אם הוא מכר, גם אני אמכור. (דניאלה שמי)

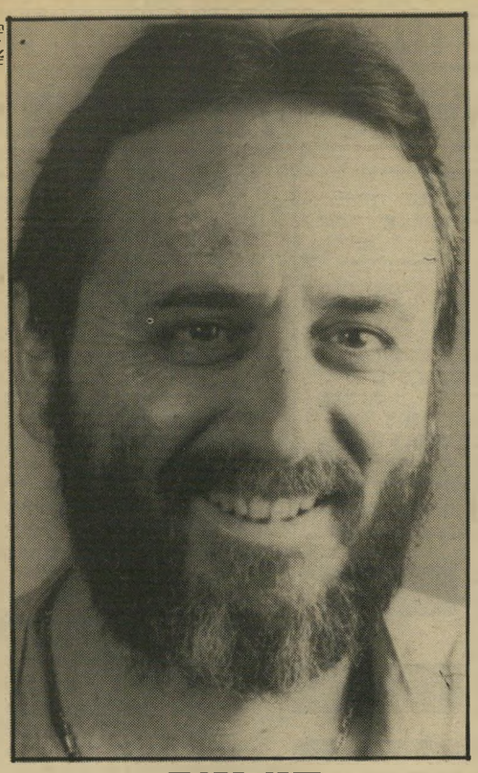

חנן נטר:
„מנגנון שמירת הנוזלים שווה אצל כולם!"

בשני ימי־השרב הקשים בשבוע שעבר הורה מישרד־החינוך שלא לקצר את יום־הלימודים, אבל בתי־ספר מסויימים בכל זאת שלחו את הילדים הביתה מוקדם יותר. פניתי אל רופא־הילדים הד"ר חנן נטר ושאלתי אותו מי צדק.

באופן כללי אין הבדל גדול בין חדר־הכיתה לבין הסלון הלא־ממוזג, וכידוע לא כל הסלונים ממוזגים. לכן אני מאמין שהילדים יכולים להישאר בבית־הספר, בתנאי שבית־הספר יראג להגביל אותם.

● במה?

לא לאפשר להם לצאת החוצה בהפסקות, למנוע מהם להשתולל פיסית, ולמנוע מאמץ אינטלקטואלי מיותר.

● לימודים אינם נחשבים כמאמץ אינטלקטואלי?

המגמה בימים כאלה צריכה להיות לשמור על המיסגרת בכיתה. לשבת ולשוחח ולא ללמוד תומר חדש. אבל אני מניח שממילא עושים את זה. הרי גם למורים חם, וקשה להם להתאמץ.

● ומה עם שתייה?

יש פאניקה גדולה בעניין השתייה. נכון שצריך לשתות, אבל לא מתים אם לא שותים במשך שעתיים בכיתה.

● אנחנו מדברים על חום של 40 מעלות!

רפואה

כן, בהחלט. באילת יש הרבה מאוד פעמים בשנה 40 מעלות. הגוף מסתגל מהר מאוד. אגב, במחקר שעשו בבית־החולים האילתי יוספטל הסתבר שמנגנון שמירת־הנוזלים אצל בדואים בסיני ואשכנזים באילת הוא שווה, והבדואים אינם מתרגשים מחום של 40 מעלות.

● ומה אתה מציע לאמהות, אחרי שעות בית־הספר?

לדאוג שהילדים יישארו בבית ולא יזוזו יותר מדי. במילים אחרות, שיישבו מול הטלוויזיה. אגב, בקשר לשתייה אני מציע לתת לילדים לשתות ברזיק מה שהם אוהבים, מהג'אנק שהם אוהבים הם ישתו כפול מאשר משהו שאינם אוהבים.

● איך נדע אם הילד שתה די או לא?

רק אתמול שמעתי ברדיו שיחה עם הפרופסור שנפלד, ואני מאוד מתפלא איך לא חשבתי על זה בעצמי. הפרופסור שנפלד הציע פשוט להסתכל בשתן. אם השתן בהיר, סימן שיש די נוזלים. אם השתן כהה, זה סימן שהילד או המבוגר לא שתה די. פשוט, נכון? (דניאלה שמי)